

PULCRA I MAGNÈTICA, SERENA I VIBRANT ALHORA. **La pintura d'Artur Heras**

Artur Heras és una de les veus artístiques més singulars del panorama plàstic europeu de les darreres dècades. La seua contribució a la modernitat en les arts plàstiques al nostre context històric i cultural ha estat fonamental gràcies al diàleg constant que ha mantingut amb la història de l'art i la seua projecció internacional. La seua renovació formal dels anys seixanta, junt a d'altres noms claus en el desenvolupament de la plàstica valenciana agrupats en aquell moviment de "crònica de la realitat" ens va obrir els ulls a una realitat plural i heterodoxa, més enllà de les rígides fronteres que acotaven l'expressió artística.

D'aleshores ençà, Heras ha transitat múltiples camins en què sempre s'ha mostrat audaç i valent per explorar els trets essencials del fet artístic. Així la seua obra es manifesta en diverses disciplines com pertoca a esperits indòmits que no deixen d'investigar en les múltiples vessants de l'experiència humana. La seua trajectòria professional constitueix un referent per a entendre l'evolució del panorama artístic valencià de les últimes dècades on l'hem vist participar com a agitador cultural des de les seues responsabilitats de programador artístic en la Sala Parpalló i d'altres espais de la ciutat de València en l'etapa democràtica, i com a creador d'una fina i incisiva iconografia que ha actualitzat determinades fites de la nostra història i de la nostra cultura. Amb Manolo Boix i Rafael Armengol encetà un camí propi en la represa de la figuració en la capital valenciana del anys seixanta, basada en una opció individual i diferent de les propostes programàtiques d'Estampa Popular, Equip Crònica i Equip Realitat.

Durant tots aquests anys ha sabut mantenir un estil propi on els llenguatges figuratius s'enriqueixen amb textures i elements matèrics. En la seua peculiar aproximació al pop incorporà objectes d'arrel neodadaïsta i grafismes que adopten una nova significació al ser descontextualitzats i utilitzats pel seu poder de d'evocació davant una realitat canviant. Les possibilitats semàntiques dels objectes escollits com ara els quaderns, el mateix llenç, els sobres de cartes, números i lletres, etc. es veuen reforçades per la ironia i la representació crítica de la ficció que defineix el fet de la creació plàstica. El seu univers temàtic juga amb un coneixement del poder de les imatges publicitàries i a través del *trompe l'oeil* incorpora l'àmbit tridimensional. Aquesta via d'experimentació es completa amb la seua vessant escultòrica on obté uns resultats d'una gran capacitat expressiva. En aquest camp ens trobem amb una subtil recreació del poder metafòric de determinats signes i elements de la cultura popular despullats d'allò més anecdòtic per a potenciar altres components més essencials i formals.

El treball d'Artur Heras ha anat així decantant-se cap a opcions i temes més personals que l'han conduït a una revisió personal de determinades figures de la cultura occidental contemporània (el cubisme, la Bauhaus, l'art soviètic –Tatlin-, l'aventura humana de la literatura representada en l'obra de Hemingway, Kafka, Pavese) elaborant un ampli ventall de recursos per a analitzar amb rigor conceptual, gran ironia i sentit crític la fortuna

d'aquests símbols de l'escena actual. L'eloqüència de la seua figuració, el tractament plàstic i el domini del color defineixen l'aportació d'aquest artista que coneix profundament els recorreguts del pop, el surrealisme i el realisme, tot optant per una personal síntesi. En la seua pintura, en la seua escultura i en la seua faceta d'il·lustrador i dissenyador gràfic sempre s'ha caracteritzat per un estil directe i depurat, espontani, resultat d'una acurada posada en escena de temes i conceptes que ens acoten a un univers misteriós i complex. Amb el nou mil·lenni s'ha intensificat la seua activitat expositiva (*Despullés* Fundació Bancaixa de València, 2000; *Hotel Ambos Mundos* Universidad Pública de Navarra, Pamplona, 2001; *(A-C)* galeria Àmbit, Barcelona 2004; *L'evidence éternelle* Centre d'Art Contemporani de Perpinyà, 2005, *L'éternel combat* galerie S. Laurent, Paris; *Passatges-De la torre de Tatlin a Lavorare stanca de Pavese*-galeria pazYcomedias, València 2006...) que començà allà pels anys seixanta i que continua bastint amb una praxi pulcra i magnètica, serena i vibrant alhora.

L'obra que acompanya aquest número segon de la revista Transfer constitueix una mostra de la seua producció més recent.

Josep Salvador